

Ümit Ünal

- şiirler -

Yayın Tarihi:

18.05.2018

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Asılsam Adım Kalır

Tereddütlerimin kıyısında köşesinde sin kadın..
Sessiz kalamayışlarımın sebebinde..
Cemalini bilmediğim, sesi ile kendimden geçmediğim.
Bir sabah karşısında çayını içmediğim..
Kavga edip ağız dolusu sövmediğim..
Saçlarından usulca sevmediğim..
Aslında.. hiç olmamış bir şeyin ortasındasın kadın.
Olmamışlığını sevdiğim.
Hayallerimde omuz çukurundan dudaklarımı tadlandırıdığım..
Suçlandığım..
Gerçek olmayan bir dünyada.. gerçekliğini sorguladığım sin kadın..
Bir ümidim var.. adımdan sebep belki..
Ümitlerime ortak etmekte zorlandığım sin kadın..
Meze olmasın diye gülümsemelerim kalabalığın gürültüsüne.
Gülmelerimi ertelediğim sin kadın..
Varlık sahamı işgal etme denemelerini sevdim kadın..
İlk merhabandaki sıcaklığını özlediğim sin..
Öylesine itekledin öylesine uzak tuttun ki..
Ellerinin yetişemeyeceği bir yere gitmekten korktuğum sun kadın..
Uzak bir coğrafyada.. farklı bir pencereden..
Hüznünü görmediğin bir adamın..
Zihnini esir almış haldesin kadın..
Güvensizliğinin ana vatanında..
Anarşi yaratma telaşındayım..
Devrim yapacak gücüm yoksa da..
Asılsam adım aklında kalır..

07.06.2017 / 04:00 İstanbul
Ümit ünal

Ümit Ünal

Aşk Öldürmüyor

Üzgünüm..

Bugün kaçınıcı gün bilmiyorum..

Ölemedim senin için..

Gidişinin üzerinden kaç zaman geçti..

Bırakamadım heveslerimi ve özlemlerimi..

Anladım ki Aşk.. herşeye yetmiyor..

Affet beni.. Ölemedim sevdiğim..

Affet beni..

Aşk.. Arzuların kardeşiymiş..

Bir büyük yalan attım kendime..

Sen benden ayrıldında...

Ben kardeşleri ayıramadım..

04/11/2008 23:10

İSTANBUL

ÜMİT ÜNAL

Ümit Ünal

Babam..

Ben senin oğlunum...

Kavgaların arasında dünyaya gelen..

Onca kargaşanın ortasında hastane kapılarında beklediğin oğlun..

Ya sen?

Adını kimse bilmezdi..

Ülkücü Militandın..

Bazıları için Fasist.. Bazıları için Anarşist..

Herkes için başka biriydin..

Kaşlarını çattığında içime demir perdeler örülürdü..

Ve ölümsüzlüğü hissederdim içimde..

Sen.. Ülkücü bir sanıktın hakimmin karşısında..

Sen.. Adı bilinmeyen bir militan..

Sen.. Herkes için farklı biri..

Ama benim..

BABAMDİN..

(Nevzat ÜNAL'a..)

07/10/2008 01:30

ANKARA

ÜMİT ÜNAL

Ümit Ünal

Bahane..

Bazen büyük tesadüflerin gebesi olan arkadaşlıklar yaşarım..

Ve sancılı dostluk doğumlarındaki en heyecanlı hallerimde..

Tereddüt etmeden koştururum.. açarım en gizli hazinelerimi fütursuzca..

Dilime dolanan sözcükleri umursamadan kendimi veririm..

Karşıdan alabildiklerimi ve hissedemediklerimi düşünür.. Uyku girmeyen gözlerime bahaneler uydururum..

Ağlamayı bilirim.. Ağlayana omuz vermeyide..

Sırtımdaki hançerlerin sayısını bilmiyorken.. bir hancer daha hazır tutarım..

Yeni dostlarımla eline vermek için..

İstanbul'un her gece fahişe tebessümlerine kaşlarımı çatamazken..

Gün doğumundaki bakire utangaçlığına gülerim..

Ben.. Ümit'sizliğimi dert etmem.. Ağlamaya bahanem çok..

Gülmek için bahanem olurmusun?

19/05/2008 11:15

Ümit Ünal

Biliyordum..

Biliyordum...

Gideceğini..

Gözlerini görüp sana delice bağlandığım ilk saniyeden..
Benden koptuğunu hissettiğim son ana kadar..

Biliyordum..

Acıyacağımı..

Aralıksız uyarılarını dinlemediğim..
Sesini duyup mutluluktan uçtugum her vakit..

Biliyordum..

Unutamayacağımı..

Ben beni biliyordum çünkü..
Ve seneler sonra bu mahsun çocuk yüreğimin nasıl çarptığını..

Biliyordum..

Aşk.. dengesizliklerin oyunudur..

Ben senin hayatında toz zerresi olamamışken..
Senin bütün hücrelerimi nasıl işgal ettiğini..

Biliyordum..

Sen herşeyin başıydın..

Ben senin ömründe sadece virgül olabildim..

Biliyordum..

Aşkın bir adının da 'Acı ' olduğunu..

12/9/2008 20:45

İSTANBUL

Ümit Ünal

Bir Kasım Akşamı Yalnızlığı..

Soğuk bir kasım akşamında..
Kaldırımları sayarken evimin uzun yolunda..
Ağladığımı gizlemek içindir başımı eğişim..
Bakmasınlar yüzüme..
Utandırmasınlar beni..
Adımın Ümit olmasının önemi kalmasın..
Ümitsizliğimde boğulayım..
Bildiğim tüm küfürleri edeyim yüksek sesle..
Veyahut hatırladığım tüm duaları..
'Sübhanেকে... Allahümme..'..
Doğrumuydu diye tereddütlere düşeyim..
İblis koluma girmişken..
Cebrail'e mi tebessüm edeyim..
Rüyalarımda seninle cenneti hayal ederken..
Uyandığımda cehenneme mi gideyim..
Gözlerimdeki yaşı görmesin Şeytan..
Tebessümü farketmesin Cebrail..
Ben yine bildiğim yoldan..
Yalnızlığıma gideyim..
Beni sadece.. duvarları lekeli..
Lambası patlamış..
Penceresi kenarlarından çatlamış..
O küçük oda teselli eder..
Bilmiyorum bu böyle ne kadar daha gider..

09/11/2008 22:15 İSTANBUL

ÜMİT ÜNAL

Ümit Ünal

Bir Veda Mektubu

Yine sözümde duramadım..

Ve seni düşünmemek üzerine kurduğum kalbimin çalar saati yine vakitsiz çalışıyor..

Her gecemi sürecektir bu işkence? Ve her gece ağlamaklı benim payıma düşen?

Ne yapıyorum şu an.. itirafname mi yazıyorum.. hiçbilmiyorum..

Doğacak güneşlemi inatlaşıyorum " Sen doğarken ben batıyorum " dercesine..

Kaç aydır elime almamıştım kalemi.. ve hiç beyaz sayfa açmamıştım..

Tüm cesaretimi toplayıp sana içimi dökmemiştim..

Seni düşünürken aklıma takıldı..

Farkındamısın biz hiç simit atamadık vapurun arkasından koşturan martılara..

Hiç beraber alışverişe çıkmadık.. hiç gezemedik ayaklarımız şişene kadar mağazaları..

Hep aradığın birşeyi bulmanın sevinci ile mağazaya girip elinde paketlerle dışarı çıkamadın..

Hiç sarılamadın boynuma çocuklar gibi sevinirken..

Seninle hiç kadeh tokuşturamadık.. Ve birbirimizi mum ışığında hiç izleyemedik..

Arkadaşlarımızla toplanıp pikniğe gidemedik.. Uzaktan izleyenler "

Birbirlerine ne kadar yaklaşıyorlar" diyemediler..

Hiçbir sabah yanaklarımda dudaklarının sıcaklığı ve ıslaklığını hissederek uyanamadım..

Mutfaga sessizce girip.. ellerimi beline dolayamadım.. çekemedim içime mis kokunu..

Kavgalarımızı bile edemedik.. Komşuları rahatsız edemedik..

Birbirimize elimize geçen ilk eşyayı fırlatamadık.. Belkide söylemedik tüm sorunları bir çırpıda.. küfredemedik fütursuzca..

Aynı anda korkular yaşayamadık.. Belli etmeden cesaretlendirmeye çalışamadık birbirimizi..

Ağlayamadık karşılıklı.. Hep sen veya ben ağlama denemeleri yaptık..

Başarılı olan hep sen olmuştun.. Gözyaşlarını silmek bana kalmıştı.. Ben tam bir beceriksizdim..

Hafta sonu dergilerini beraber kurcalayamadık.. Kare bulmacaları çözemedik..

"Eski dilde Su nedir" sorusuna beraber cevap yazamadık..

Kış geldiğinde beraber üşüyerek yaptığımız kardan adamımız olmadı hiç..

Evimizin penceresinden erimesini izleyip üzülemedik..

Sarhoş olamadık doyasıya.. Birbirimizi sevdiğimizi
bağırarak söyleyemedik

sokaklarda.. Kolkola girip yaslayarak omuzlarımızı
evin yolunu bulmaya çalışamadık..

Canın birşey çektiğinde uykumun en tatlı yerinde 'kalk ümit' diyemedin..
Gezemedim senin için sokaklarda gecenin ayazında..

Yatagımızda hiç kahvaltı edemedik.. Ne sen sıkabildin portakal suyunu.. ne ben
yumurtanı haşlayabildim..

Yemek yapmana yardım ederken gözlerim yaşarmadı sogan kokusundan.. Veya sen
parmağını hiç kesemedin.. Dudaklarımla iyileştiremedim bir kere olsun..

Ve hiç ağlama sesi ile uyanamadık..

Hastahane kapılarında hemşireden mutlu haber bekleyemedim.. alamadım..! Bir
oğlunuz veya kızınız oldu diyerek gözlerime bakmadı hiçbir beyaz önlüklü..

Ve sen ilk kez kucagina alamadın.. ilk sütünü veremedin hayallerimizdeki yavrumuza..

Farkındamısın? Ne çok şeyi yapamamışız..

" Ne yaptık ki" dediğini duyar gibiyim..

Koskoca bir sevdayı.. el birliği ile kar topuna çevirdik.. Önce sıktık ellerimizle.. Buz
haline getirdik..

Ve hiç acımadan birbirimizi kırmak için kullandık defalarca..

Sonra yaşlı gözlerle avuçlarımızın arasında erimesini izledik.. çaresizce..

Haksızlık etmeyeceğim.. Benim avuçlarım daha sıcaktı.. Sana ait olan koskoca bir
sevdayı senden çok daha önce erittim.. tükettim..

Nerden bilebilirdim ki avuçlarımdan damlayan her su damlasının içimdeki alevi dahada
közlendireceğini..

Birşeyler ters gidiyor olmalı diye düşündüm.. Yine sesini duyar gibiyim şu an..

"Hiçbirşey doğru gitmedi ki "

Hiç haksızda sayılmazsın.. Aslında bu hazine bir veda mektubuydu..

Ama o kadar dagıldım ki.. düşüncelerim beni öyle geriye götürdüğü..

Yinede bunları yazarken bu mektup hiç bitsin istemiyorum...

Sanki son satırı yazıp son noktayı koyduğumda seni sonsuza dek kaybedeceğim..

Gerçekleri kabul etmek bazen insana öyle ağır geliyor ki.. Sırtından bu ağırlığı attığında bile ağırları bir ömür sürebiliyor..

Ben bu ağırlarla yaşamaya alışırımda.. ya sensizliğe?

Saat 05:15 i gösteriyor.. epey geç olmuş.. Ve zaman ilerledikçe ben aha fazla korkmaya başladım..

Korkularımdan bile korkuyorum şu an.. Son satır ve son nokta.. Ne kadar zormuş allahım..

.....

Bitmeli artık.. yazmadan yarım saat geçirdim.. yazamadan.. Sanırım yine aynı yolu deneyeceğim.. bir çok kere işe yaramıştı..

"Kendini kandır ümit"..

Belkide daha fazla acı çekmeme neden oluyor biliyorum.. Uyuşturucu gibi birşey.. etkisi geçtiğinde daha fazla acı duyuyorum.. dahada alevleniyor

bendeki bu kalp yangını..

Şu uzun ve geçmek bilmeyen geceye 3 şahit bırakıyorum..

Kalemim.. kagıdım ve bitmek üzere olan sigaram..

Birden gözümde parmak uçlarımdan usulca kopup giden ellerin geldi..

Hatırlamaya çalışma.. Biz bunu bile yapamamıştık.. Hak ettiği gibi bir veda bile olmadı..

Bu kadar şeyden sonra şu gerçeğide es geçmeyeceğim..

Üç sene boyunca çok küçük mutlulukları kendimize siper edip büyük acılara direndik..

Herneyse..

Bana ömrümün en güzel günlerini seninle seni yaşayarak geçirme fırsatı verdin.. Bunun için sana sonsuz teşekkürler..

O koskoca 3 senede verdiğin fırsatı kullanmasını beceremediğim için affet beni..

Hatırlarmısın sürekli tuttugumuz sözler vardı.. sık sık tekrarladığımız belkide..

Ben " ihanet bir beceridir " derdim.. Ve oldukça beceriksiz olduğumu anlamam uzun sürmedi..

Sen " intikam soguk yendiğinde tad veren bir yemektir" diyordun.. Artık şunu anladım ki ağzının tadını gerçekten biliyorsun kadınım..

Ve artık bitmeli.. Sana olan sevdama asla nokta koymayacağım.. Bunu sende çok iyi biliyorsun..

Seni çok seviyorum..

Virgöl (,)

ÜMİT ÜNAL

10/11/2006 05:55 - İSTANBUL

Ümit Ünal

Büyüdük

Bir anlamsızlaştırma yarışındayız insana dair herşeyi..
Varlık sahamı işgal et diye başladığımız her sevda sözünün ardından..
Ağır ve açık seçik küfürler ediyoruz..
Yokluğun ne demek olduğunu biliyoruz sevgili..
Küfürü sokak aralarındaki mahalle kavgalarından öğrendik aslına bakarsan..
Bayat ekmek üzerine ettiğimiz yeminleri olan çocuklardık biz..
Islatıp serçelere ikram ettiğimiz bayat ekmekler üzerine..
Yaşımızdan daha olgun konuşur..
Seksek atlayan kızları izlerdik.. abilerine yakalanma telaşı ile..
Sessizdik.. çok konuşurduk içimizden..
Teknolojiye yenik düşmeyen sevdalarımız vardı..
Kareli defterleri daha çok severdik mesela..
Yazımız düz görünsün diye kopya çekerdik..
Sonra.. kan kardeştik.. abiydik.. komşuyduk..
Öyle sanal pencerelerden 'virgül gibi eğilmedik' nağraları atmak yerine..
İnsanım.. insanın yaşayacağı herşeye razıyım tevekkülündeydik..
Sessizdik..Yazardık..
Cebrail'le indirtilene inanır..
Korkardık.. ağlardık..

Sonra büyüdük..

08.06.2017 / istanbul / 00:38

Ümit Ünal

Cebraile Diyalog (1)

CEBRAİL İLE DİYALOG

Ü: Esselamun Aleyküm..

C: Ve aleyküm selam..

Ü: Orada birisi var mı?

C: Kimi arıyorsun adem oğlu?

Ü: O'na ulaşmamı sağlayacak herhangi birisi olabilir..

C: O sizleri bizlerden daha şerefli kılmadı mı? Neden kendin seslenmiyorsun?

Ü: Senelerdir.. hiçbir duamın karşılığını alamadım.. Beklide bundandır bir aracı arayışım.. Hem sen kimsin?

C: Holy Soul.. Gabriel.. Cebraile.. Cibril.. Sen hangisini kabullenirsen..

Ü: Cibril.. Sen Güller sultanının arkadaşı olanmısın?

C: Evet.. Söyle ademin oğlu.. Ben Cebraile..

Ü: O'na iletmeni istediğim şeyler var bana yardımcı olurmusun?

C: Elimden geleni yaparım.. Sen anlatmak istediklerine başla..

Ü: Önce merak ettiğim bazı soruları sana sormak istiyorum.. Bizler gerçekten bir imtihan dünyasındamıyız..? Gerçekten sürekli bir sınav içindemiyiz?

C: Size gönderilen kitaplar bundan zaten bahsetmiyor mu? Asıl sorun sizlerin size gönderilenlere tam anlamı ile sahip çıkmaması olabilir mi.. Siz gerçekten sizler için yapılanları algılayabilseydiniz sence bu soruyu sormana gerek kalırmıydı? Yinede yanıtlayacağım.. Evet.. Sürekli bir sınav halindesiniz.. Sürekli deneniyorsunuz.. Düşmüşlerin başındaki İblis bu yolda hiç durmadan çalışır.. Ve çoğunuz onun tuzaklarına düşüyorsunuz..

Ü: Biz bu tuzaklara düşerken sizler neden yardımcı olmuyorsunuz peki?

C: Sizler ile melekler arasındaki fark "özgür irade"dir.. Sizler özgür iradeye sahipsiniz.. İyi ve kötü önünüze geldiğinde hangisini seçeceğinizi siz belirlersiniz.. Bizlerin böyle bir şeye müdahale yetkisi yok.. Biz sadece kötünün karşısında iyi olanı da önünüze koyarız.. Ama seçim aşamasında size karışmamız söz konusu bile değil.. Tek söz sahibi o durumda sizsiniz.. Yani nefsiniz.. özgür iradeniz..

Ü: O halde inançsızlıkta bizim özgür irademizin sonucu olabilir değil mi? Yani bizi yaratan iradeye karşı koyuyorsak.. Onun kurallarına uymuyorsak yine bu durum O'nun bize verdiği özgür irade ve nefsin ürünü değil midir? O'nun bize verdiği seçme hakkı yüzünden neden Cehennem azabı ile tehdit ediyoruz ki?

C: Zeki olduğunu zannediyorsun değil mi Ademoğlu? Aslında alemlerin içerisinde bir toz zerresi kadar küçüksün.. Sence Alemlerin Rabbi olan Allah'ın senin ibadetine ihtiyacı

varmı? Elbette hayır yok.. Ama senin O'nun gücüne ihtiyacın var.. Sen onun "OL" emri ile olansın.. "ÖL" emri ile yok olacak olansın.. Sence muhtaç olan kim bu durumda? Kaldı ki Allah sana nefis ve özgür iradeyi verdiği halde bunların karşısında durup yinede O'na secde edip edemeyeceğine bakar.. İşte gerçek sınav budur.. Bu sınavda başarılı olabilenler sonsuz bir hayat ile müjdelenir ve Cennet'in tüm nimetleri ayaklarının altına serilir.. Önünde iki seçenek vardır..

Ü: Bunları anlayabiliyorum..

C: Anladıklarını yapabilseydin keşke..

Ü: Pardon.. anlamadım..

C: Boşver..

Ü: Dünya üzerinde o kadar farklı insanlar varki.. Ve insanların kanını emen o kadar sürünge tipli insanlar varki.. Onlar hiçbir sıkıntı ile karşılaşmadıkları halde bizler neden böyle bir buhranın içine sürüklenip seçim yapmak zorunda bırakılıyoruz.. Neden bu sınavın zor kısmı hep bize uygulanıyor.. Bir ödöl verilecekse bu dünyada sanki o sürüngelelere veriliyor gibi görünmüyor mu?

C: Klasik bir yanlış işte.. Bahsettiğin insanlar sınava bile girmeden direk İblis'in yolunu seçenlerdir zaten.. Onlar kötölüğe koşarak sarılmışlardır.. Direnmeden.. mücadele etmeden.. Alemlerin Rabbinin adını bir kere zikretmeden kötölüğe başlamışlar.. Kan emmişler.. hak yemişler.. küfüre karışmışlar.. isyan etmişler.. Allah'ı inkar etmişlerdir.. Onların sonları felakettir.. Azrail onları gülen gözlerle karşılayacaktır zamanı geldiğinde.. Ve ruhları bedenlerinden ayrılırken Zebaniler kollarına sıkıca yapışacaktır.. Cehennem'in asıl sahiplerini bulmanın sevinci ile..

Ya sizler.. Doğru ve inançlı kalmaya çalıştıkları halde şartların altında ezilerek neredeyse isyana gidecek yanlışlar yapanlar.. Sizlerin içinden Allah'ı unutmayanlar için Cennet vardır.. Gözleri yaşaracaktır Azrail'in.. Zebaniler sizleri oradan çıkaracakları ve Cennet kapısına bırakacakları güne iple çekerler.. İşte farkınız budur.. Siz Allah'ı unutmayanlardansınızdır..

Ü: Ama sonuçta cezamızı çekeceğiz.. Cehennem'i göreceğiz öylemi?

C: Kim bir iyilik yaparsa karşılığını görür.. Kim bir kötölük yaparsa muhakkak karşılığını görür..

Ü: Çok açık ve netmiş..

C: Evet.. öyledir.. Allah'ın yasaları açık ve seçiktir.. Anlayanlar için ortadadır..

Devam edecek..

Ümit ÜNAL

Ümit Ünal

Cennet..

Bir resmini gördüm tesadüfen..
En can yakıcı tebessümün ile..
Hayal meyal hatırladığım..
İçime işleyen sesin aklıma geldi..
Cevap veremez oldum kendime..
Ezildim ruhumun ağırlığından..

19/05/2009 23:55

İstanbul

Ümit Ünal

Depresyon (1)

Bazen.. Ağlamaktan bıktığında..

Karşısına geçip bağlamak istersin.. O'nun duymak istediği herşeyi..

Dikersin gözlerini.. konuşamazsın..

Issırırsın dudaklarını..

Başını eğersin..

Yutkunursun..

Beceriksizlikle.. sevgisizlikle suçlanırsın..

Terkedilir gidersin..

Terk eder gibi yapıp..

17/12/2008 İstanbul 15:10

Ü.Ünal

Ümit Ünal

Dostluğun Kalemı Kırıldı

Dostluğun Kalemı Kırıldı

Acıdım..
Çok fazla kanatıldım..
Çarmığa gerildi bu gece ümitlerim..
Mankurtlaştırıldı duygularım..
Satıldım hatta Çamlıbel'in mal pazarlarında..

Küçük bir çocuktum oysaki..
Bütün muhtaç haliyle yanaklarının okşanmasını isteyen..
Nerden bilirdim ki..
Okşayacak ellerin yüzümü kızartacağını..
Nerden bilebilirdim..
Düşerken elini uzatacak zannettiklerimin..
En büyük çelmeyi atacağını..

Bilemezdim..
Daha düne kadar onun gözlerinden çektiğim..
Siyah beyaz bir resimdeki muzdarip suretimin..
Ansızın yırtılıp atılacağını..

Ağlama gözlerim..
Sen öncelerden alışıksın buna..
Biliyoruz ikimizde..
Bu gönül böyle hoyrat oldukça..
Göz pınarların daha çok kuruyacak..

İsyan etme yüreğim..
Sırtımızı döndüğümüz duvarlar bile..
Hançer olup içimizde parçalanacak..

Biz çizgi daha çek kara kalemim..
Daha çok yaprak eskiteceğiz
Dostluk, vefa denen bu defterden..

Ahreti düşünme artık ey ruhum..
Bilirim ki bizde ölür gideriz bir gün..
Bir dostun açtığı kederden..

Artık son cümledir beklide bu son hece..
Toplandı sahteliğin hakimleri..
Bak bir dostluğunda kalemı kırıldı bu gece..

15/02/09 00:30

İSTANBUL

ÜMİT ÜNAL

Ümit Ünal

Duru Hayaller..

Belli belirsiz baş ağrısı gibidir..
Kesilmesini beklerken şiddetini arttıran..
Ve varlığından rahatsız oldukça..
İçimizde daha fazala yer tutan..
Ümit etmekle geçer durulmuş anlarımız..
Ve tebessümü özleriz..
Başkalarından saklama gayreti ile..
Tuhaf bakışların sorgusundan kaçırız..
'Delimi acaba? ' demelerden korkarız..
Bir ekranın karşısında..
Bir gönüle bağlanırız..
Bozuk türkçemiz ile kurduğumuz cümlelerde..
Perdeleri aralarız..
Bir başlangıç yaratırız..
Elif.. lam.. mim.. gizeminde..
Ve tebessümler gerçeğe döner..
Aynı çorbaya uzanan kaşıklarda..
Ümitleniriz tekrar.. ümit ederiz..
Akan yaşı silebilecek bir dost kazanmak için..
Ağlamaları erteleriz başka bahara..
Duru'luruz..
Duru bir sabaha uyanır..
Tesbihini çekeriz.. Elif.. Lam.. Mim..
Bir uzak şehirden..
Başka bir şehire..

..17/03/2009 14:59
istanbul

Ümit Ünal

Gitme Denemeleri -1

Mahcubiyetten binbir parçaya bölünürken yüreğimiz
Ve sen koşar adım kaçır giderken uzaklara..
Hangi ara bir kaç tebessümün hatırını kırdık ?
Hangi zaman diliminde ihanet edildi güvenlere?
Oysa ki
Bilinmeyen bir denklem değildi Aşk..
Öyle yorucu olmasına hiç gerekti yoktu zaten
Geçinip gidiyoruz diyebilmeyi belki de sadece
Bir kaç bardak demli çaydı yanında iki şekerle.
Sevdiğin bir şarkıya yarım yamalak eşlik edebilmeyi
Yada adını söylemekte zorlandığımız yemekler sipariş etmeyi..
Martıları simitle beslememiz gerekmiyordu adalar vapurunda
Aç bırakırken aşık olanın yüreğini..
Sahi aklıma geldi biz seninle hiç adalara gitmemiştik.
Bir kaç dakikalık denk gelişlerin, anlık sinirlerin toplamı idi herşey sanki.

Halbuki..
Süslü cümleler kurmadan, el ele bile tutuşmadan toplum içinde
Utanarak bakan bir çift göz olmak bile yeterdi.
Ağzını büzemediğimiz insanların esiri olmadan
Kurallara kaidelelere çok takılmadan sevmeyi denemeyi belki..
Görsel tuzakların, arzuların densizliğinden uzak
Anlık saplantılara hiç bulaşmadan ve suçlanmadan
Sadece sevebilmek yeterdi.

Öyle büyük yeminlere hiç bir zaman ihtiyaç olmamalıydı
Ölmüşlerin üzerine edilen..
Kalanları utandıran..
Biraz uykuydu belki de en büyük ihtiyacımız,
Yanyana olmamızı gerektirmeyen bir uyku
Farklı coğrafyalarda olsak da aynı rüyada buluşabileceğimiz.

Ey adını zikrettiğimde okyanusların kışkandığı kadın..
Belki de kıyılarında yeni fenerler yakmalı,
Yüreğinde hala yanan ve bana ait olmayan ateşi söndürmelisin.

Hep söyledin ya bana giderken..
Bu sefer kendim için birşeyler yapmak istiyorum diye.
Belki bir sabah ben uyandığımda sen bir martının çığlıkları arasında
Çoktan yola düşmüş olmalısın
Demini yeni almış şekerli bir çayın tadı dudaklarında..

Yol almalıyız..

Farklı deryalarda farklı istikametlerde
İki farklı gemide, iki farklı yürekte
Tek bir istikamette buluşabilmemiz imkansız iken,
Tek bir yürek olmanın beceriksizliğini düşünerek..

Sen gülümsemelisin, ben bir sigara yakmalıyım..

17/08/2016 - İstanbul

Ümit Ünal

İlk Hece..

Ela Gözlüdür Aşk..

Ben.. salkım saçak gecelerim sabahını beklerken.. çaresizlikten uykulara sığınan
Ben..

Ağlamamak için sıkıttığım dişlerimin gıcirtısından korkan Ben..

Ardımdan söylenen her kötü söze kulaklarımı tıkarken kendi sesimi unutan Ben..

Edemediğim küfürleri düğüm düğüm boğazıma dizen Ben..

Yaşanmamış bütün aşklara hayırsız şiirler nakşeden Ben..

.....

Bir zamandır vurgunum bir çift ela göze..

Ve nöbetlerimi hiç kaçırmıyorum sesini duyacağım saatlerde..

Sayfa sayfa hece hece okuduğum Sen..

Sen gözlerine vurulduğum..

Sen.. sözlerine köle olduğum..

Sen.. Elif.. Lam.. Mim.. Ra..

Sen.. İlk hece.. İlk harf..

Sen.. İlk heyecan..

Sen ruhumun Besmelesi..

Sabah akşam.. her saniyede seni çekiyorum..

Ben.. Adına hafız oldum.. Adına vaiz..

09/08/2008 07:50 İSTANBUL

Ümit Ünal

İmkansızlığın Çocuğunun Adı.. "Acı" dır..

İmkansız bir aşkın çocuğunun adı 'ACI' dır.. Her zaman itilip kakılmaya mahkum.. her daim kırılmaya müsait bir çocuktur O.. Aslında bir acı meyvedir..

Aslında O hiç istememiştir bunu.. Ama onu var eden sebepler o kadar büyüktür ki.. Onu var eden aşk o kadar kutsaldır ki.. O nun bir ömür yaşayacaklarını bile göze almasını sağlamıştır aşkın sahibine.. Acımasız yapmıştır.. bile bile ateşe atmıştır O çocuğu..

ACI.. Ne kendini kendinden soyutlayabilir.. Nede var olmasına neden olanları unutabilir.. Onların yakasını hiç bırakmaz.. İntikam alırcasına peşlerinden koşar imkansız aşkın sahibinin..

ACI.. Bilmez yaşananları.. anlayamaz o büyük sevdayı.. Suçlar.. neden diye sorgular..

Ben.. o ACI nın babasıyım.. İntikam alınacak kişi benim.. Kendi yarattığım ACI nın tek düşmanıyım..

Neden mi? Çünkü Tanrı'nın bana verdiği en kutsal şeyi yaptım.. Sevdim..

Sonuçlarını bile bile imkansızı denedim.. Kutsal yasaları çiğnedim.. Olması gereken doğal sürecin aksine hareket ettim.. Hz.Havva'nın yasak meyvesiydi benim için aşık olmak..

Hiç çekinmeden.. sonuçlarını bile bile dalından kopardım.. Yaratacağım ACI nın benden alacağı intikamıda hep bildim..

Yapılacak mahkemede suçlu bulunacağımı da biliyorum.. Bir çocuk gözü ile bakıyorum yaşayacaklarıma şu an.. Dar ağacı küçükken defalarca düştüğüm salıncaktan farklı görünmüyor bana..

Ey aşkımın sonucu.. ACI.. Senden kaçmayacağım.. sana açıklamalarda yapmayacağım.. Ben bir 'Güneş'.. Bir Ay'ı sevdim.. Onu sana anlatmayacağım.. Ondan sana bahsetmeyeceğim.. Sana onu anlatırsam eğer.. Sende onu benim gibi sevebilirsin.. Ama asla bilmeyeceksin.. ACI nın onu sevmesini hiçbir zaman istemedim çünkü..

Sen gözünü bana dik.. Yaşananların tek sorumlusu benim.. Seni tek başıma ben yarattım..

Ben.. Bundan otuz sene önce yağmurlu bir gecede kulagina adı fısıldanan Ümit..

Sen.. bundan aylar öncesinde imkansızlığı seçtiğim için benim yarattığım ACI..

Bir kardeşin var bogazın öte kıyısında.. Adı MUTLULUK..

Ne Güneş ile Ay'ıma.. nede onun yarattığı mutluluğa yakın durmayacaksın..

Bizleri yaratanın varlığına yemin olsun.. Ben onlardan alabileceğin herşeyi onların yerine sana vereceğim..

Çek kırbacını.. ben sırtımı çoktan soyundum..

ÜMİT ÜNAL

01/05/2008 İSTANBUL 19:05

Ümit Ünal

İstanbul'da Yağmur..

Yağmuru özlemek.. Islandığımızda bir sobanın dibinde gülümseyerek titremek..
Paçalarımızdan dökülen damlaları saymak..
İstanbul'da bir başkadır su sıçratan taksilere küfretmek..
Balerin edası ile parmak uçlarında koşturmak..
Ve dönerci dükkanının saçagında..
Gelip geçeni seyretmek..

İstanbul'da başkadır yağmur..
Fahişe bir şehiri..
Bakireye çevirir..

26/10/2008 16:05 İstanbul..

ÜMİT ÜNAL

Ümit Ünal

Laluna

Bir yol gösterici gerekir bazen
Bir klavuz gerekir insana..
Bir el gerekir karanlıkta..
Sarı saçlarını savurarak önünden yürüyen..
Bir kamer.. bir laluna..
Geceyi aydınlatan bir Ay..
Parıldayan saçlarında kadın..
Aydınlanan yollarımda peşindeyim..

Sen savur sarı saçlarını Ay ışığında..
Ben peşinden gelirim.
Sen laluna'm ol karanlığıma..
Ben ölürken bile seni severim.

Ümit Ünal

Nazlı Güzel..

Karanlıkta parlayan cehrene..
Kurban olayım nazlı güzel..
Gülümseyen gözlerine..
Bakıp lem nazlı güzel..

Ardını görmediğim yollarda..
Srneyim sana dogru..
Bir yudum su avuđlarından..
İçip lem nazlı güzel..

Bırak bu Őehir bana dar gelir..
Koşarak gelem yolları..
YabancıŐı oldugum o diyar..
Senle benim nazlı güzel..

26/10/2008 23:50 İstanbul

İstanbul

ÜMİT ÜNAL

Ümit nal

Nedensiz Bir Hüzün

Bir hüzün çöker bazen nedensiz..
Ve bazen nedensiz ağlarız denize doğru..
Adını bile zor hatırladığımız birileri gelir sıvazlar..
Sürekli hançerlenmiş sırtımızı..
Bazen adını koyamadığımız hüzünler avuçlarımız..
Parmak uçlarımızdaki acıyı umursamadan..
Sırtımızı sıvazlayanlara.. adını bilmeden sarılırız..
Bazen.. yüzünü göremediğimiz bir dost hüzünlenir..
Nedensiz..
Ve biz.. sadece seyrederiz..

08/09/2008

23:02 İstanbul

Ümit ÜNAL

Ümit Ünal

Olumsuz Deneyim..

Hayatın ta kendisi deęilmidir..

Olumsuz deneyimlerin yumagı..

Ve tereddüt etmeden tutabildiğimiz kaç el uzatılır..

Ve biz.. elimizde yara izi aramadan kaçını cebimize sokarız..

Korkarız.. Aynaların yanından geçerken ürkeriz yansımamızdan..

Kim.. Neden.. Ne istiyor sorularının ardı arkası kesilmez..

Güvenemeyiz..

Şekerlemecilerde harcadığımız bozuk paralar gibi olur insanlar..

Harcarız..

Döküldüğünde üşeniriz eğilip almaya..

Ya cebimizi.. ya yüreğimizi delmesin diye bir an önce kurtulmayı deneriz..

Ben.. olumsuz bir deneyimim..

Ben olumsuz bir düşünceyim aklımda..

Ben.. 'Nereden çıktı? ' diyebildiğimin..

Elimi uzattım.. ürkek ve nemlenmiş ellerimi..

Titremesi kesildiğinde.. tutabilirmisin?

18/09/2008 00:34 İSTANBUL

ÜMİT ÜNAL

Ümit Ünal

Öneri

Atomu parçalamak kadar uğraşmazsın..
Önyargılarından kurtulurken..
Dün senin için yabancı olanlar..
Umudu kırmaya benzemez bu..
Sahne cambazlarına ters görünmek uğruna..
Dakikaları saymazsın kurtulmak için..
Cımbızlamazsın cümle içindeki hataları..
Görmezden gelmek için çabalarsın..
Ona dair küçük eksikleri..
Bir dost kazanmanın ümidi ile..
Vaktini harcarsın nakit niyetine..

Gün gelir..
Bir ümit olur senin için gerçekliğin aykırı dünyası..
Gün gelir..
Ağlamak istediğinde..
Dilin döndüğünce küfür etmek gerektiğinde..
Veya sigara kokulu bir omuz aradığında..
İlk isim olur aklının odalarında zikredilen..

Gün gelir..
Samimiyetin sıfırlandığı bir ortamda..
Samimi olmak için didinirsin..
Ve kazandığın ümit dolu saatleri..
Varyemezler gibi harcarsın..

Gün gelir..
Şureti görmediğin biri olur hayatında..
İstedğin an örs te döveceğin..
Demir gibi ezilebilir..

Gün gelir..
Bir öneriyi gerçeğe çevirirsin..

08/03/2009 16:50 İstanbul
Ümit ÜNAL

Ümit Ünal

Özlemdeyim Şu Sıralar

Akşamından sabahına kaldığım kadın..
Gözlerinde ve utangaç gülümsemesinde kaybolduğum..
Mesafelerin anlamını yitirdiği her dakika da..
Ben sana dair alevler yaktım bedenimde ve ruhumda..
[
Arzularımın dizginleri kayıp giderken ellerimden..
Edepsizliğime sığındım..
Bilsen nasılda keyifli bir zamana esir olurduk
Aynı coğrafyanın havasını soluyor olsaydık..
Bir kaç bahar, bir kaç yaz geçerdi sohbet ederek..
Gülümseyerek..

Kavgalarımız olurdu.. buzlu kahve fasıllarımız..
Sütünü az koyduğun kahveden çıkardı küçük tartışmalarımız..
Çocuklarının abisi.. arkadaşı olurdum..
Senin didiştğin ve bazı bazı seviştğin adam..
Ben Türkçe'den masallar anlatırdım saçlarını okşarken..
Sen yüzüme söylemekten utandığın en güzel sözleri almanca söylerdin..
Ve ben çaresizce sözlüklerde arardım utangaçlığını..
Hayaller tükenmeden sevgiler bitmezmiş derdi bir şair adam..
Bir şair adam 'insan isterse herşey olur' derdi..
Uzak bir ülkede yanan bir alevin sıcaklığı..
Kutuplardaki bir yüreği ısıtabilir derdi..

Güven denen duygunun iliklerimizden damarlarımızdan eksilmediği bir gecenin
sabahında..
Usulca omuz çukurundan öperken seni..
Sen mis kokan sütlü çikolata kıvamında teninle sokulurdun bedenime..
Yüreğime dokunduğun küçük bir sızın..
[
Belki bir gün denk geliriz ümidi yeter..
Beceriksizliğimi bağışla.. sana dair tutkularımı da..
Ben seni ansızın bulup.. kaybetme korkusu ile delice sarılan küçük çocuğum..
Ben..
İstanbul'da bir Ümit'sizlik abidesiyim..
Ben.. sendeyim bu sıralar..
Ben özlemdeyim bu sıralar..

03.07.2017 13:35 / istanbul
Ümit ÜNAL

Ümit Ünal

Seher Rüzgarı

Güneşin batmadığı.. ışığın sönmediği ülkeden..
Bir istanbul tepesinde ısınayım rüzgarıyla..
Adımın Ümit olmasının ne önemi var..
Ümitsizce dökülsün parmaklarımdan cümleler..
Gerçekliğini sorgulamadan içimi ısıtsın kelimelerin..
Kimsin.. necisin.. neredesin..
Gözlerin ne renktir.. saçların nasıl kokar..
Umurumda olmasın..
Yaşanmışlıkla dolu elli küsür seneyi sorgulamadan..
Bulundugun durumu kurcalamadan..
Bir el uzatayım taa istanbul'un göbeğinden..
Soguk.. karamsar.. ince uzun bacaklı ingilizlerin ortasına..
Bu topraklara ait bir yürek karşılar muhakkak ellerimi..
Bir anadolu kokar oralarda bir yerde..
Bir dost yürek çarpar..
Moskova'da nazım..
Mısır'da Mehmet Akif..
Bir başka ülkede bir başka anadolu..
Güneş batmaz topraklarda bir seher rüzgarı eser..
Ruhumuza huzur getirmek için anadolu'ya doğru..

26/01/2008
23:30 Ümit ÜNAL

Ümit Ünal

Sen Giderken..

Sen giderken..
Gözlerim nemleniyor..
Ve aslında hıçkıra hıçkıra ağlamayıda istiyorum..
Çok uzun zaman oldu gidenlerin ardından ağlamayalı..
Sessiz ve utangaç ağlamalardan usandım..

Sen.. öyle usulca çekip gitmeleri hak etmiyorsun sevgili..
Ardından köpekler gibi çıldırmalıyım..
Odalara kapanmalıyım hatta..
Umursamadan saçıma sakalıma.. ve üzerimdeki kire..
Sahile oturup şarap masalarında sessiz adam rolünü oynamalıyım..
Adını meze etmemek için içki sofralarına..

Süzülmeli kontrolsüzce yanaklarımdan yaşlar..
Ve sen çoktan gitmiş olmalısın..
Bir sebep aramamalı göz pınarlarım..
O kadar çöksün ki bende..
Başka sebebe ne gerek var diye düşünmeliyim..

Sonra ağır ağır doğrulmalıyım limon kasasının üzerinden..
Karanlık sokaklarından yürümeliyim Fatih'in..
İçki kokan ağızla Fatiha okumalıyım Şehitlik'ten geçerken..
Tövbeler çekmeliyim ve biraz tebessüm etmeliyim halime..

Sonra.. yine sen doldurmalısın içimi..
Tüylerim diken diken olmalı..
Uşumeliyim..
Bir yavru kedinin korkaklığı ile..
Sinmeliyim bir duvarın dibine..
Ve.. yine beceremeden hıçkırarak ağlamayı..
Sızıp kalmalıyım..

Bu gece.. Bırakmalıyım İstanbul bana ağlasın..
Çünkü..
Sen giderken.. Tüm pınarlarımda kurutup gittin..
Sen giderken.. Tüm umutlarımı tüketip gittin..

Gidişin..
Çok uzun yıllardır görmediğim harika bir rüyanın en can alıcı yerinde..
Yüzüme çarpılan bir kase dolusu soguk su gibiydi..
Oysa ben yeni alışmıştım sayende gülümsemeye..
Oysa ben.. yeniden sevebilmiştim..
Oysa ben..

12/09/2008 23:10

İSTANBUL

Ümit Ünal

Sen..

Ben gözlerindeki karaya vurulurken..
En yorgun anlarımda hayal ettim seni..
Hiç kaybetmemişken ümidimi..
İçimdeki huzur oldun..
Cennetten geldiğine inanırken bir dönem..
En azılı azrailim oldun..

23/11/2008 15:50
İSTANBUL

Ümit ÜNAL

Ümit Ünal

Şimdi Gidiyorum..

Bırak.. bugün yazacaklarımı yarına şahit bırakmayacağım.. Dokunma.. çek ellerini.. Biliyorum bende bana ait bir şey kalmadığını artık.. Ve senden bana dair bir şey beklemiyorum.. Cölde gezinirken serap görmüş gibiyim.. Gideremezsin susuzluğumu.. Ve senelerdir yapamadığın gibi ümitlerimi geri getiremezsin.. Kırılmış dallarımı onaramazsın hatta..

Dokunma bana.. Ben sensizliğe alışalı çok uzun zaman oldu.. Ve sana dair inançlarımı tek tek kırıp attığımdan bu yana çok zaman geçti.. Ağlamak mı? Asla.. ağladığımı düşünme sakın.. Artık öyle kötü huylarımda yok.. Sadece biraz hüznlendim.. ötesi değil..

Lütfen.. yalnız bırak beni.. Yalvarıyorum sana.. Hayallerimde olmaktan vazgeç.. rüyalarım girmektende.. Ben tüm rüyalarımı kbusa çoktan çevirdim.. Ve terlemeden uyanmaz oldum..

Sen bilirmisin.. kac gece hayalin için yazılmış bir şiiri okuyup.. son noktasında gözyaşlarına boguldum... Hiç zannetmiyorum.. Sen o sıralar kabul etmeyeceğin talepleri dinlemekle meşguldun..

İstanbul'da yağmur var bugün.. Artık açlıktan zayıflamış çocukları.. parçalanmış ayakkabılarını.. ve benden gayrı tüm insanları düşünüyorum.. Aralarında sen yoksun sadece.. olmanıda istemiyorum..

Bu sana son yazdığım mektup belkide ve bu kalemin adını son yazışı olacak sevgili... bir daha dönmeyecek geriye düşüncelerim.. bir daha bakmayacak gözlerim ardına.. hissetmeyecek kokunu.. saçlarına dokunmayacak..

Ben gidiyorum adını unutmak istediğim sevgili..

Ağlama sırası sende olması gerekiyor bu hayat denen tiyatroda.. Ama sen bilmezsin ağlamayı.. Göz pınarların kurudur her daim.. Becerebildiğin en iyi şey rol yapmak.. Onuda benim için yapmazsın..

Ben gidiyorum sevgili...

Tiyatrodan rol çaldım.. başkasına ait duyguları yaşayıp.. başkalarının sözlerini dillendireceğim.. Gelmiş geçmiş bütün aşkları okuyacağım.. hepsine kendimden bir şeyler ekleyip.. bir şeyler çıkaracağım.. sonucunu önemsemeden.. nede olsa her daim 'sıfır'

Ben gidiyorum sevgili..

Arayışım sana dair bir zerre değildir.. senden yana bir beklentim yok.. Zaten benim isteklerim hiçbir zaman dile getirilemedi.. Cocuksu şeylerdi belkide.. kırılan bir oyuncagın yerine yenisini istemek gibi.. Ağlattı sadece.. hüzn yükledi hayal bulutlarıma..

Dönülmeyecek yollar değil bunlar.. Ve yenilmeyecek hiçbir söz yoktur.. Sigaramın külünün yere dökülmesi kadar kısa bir sürede gelir ölüm.. Ve ölüm sahnenin kapanmasıdır bazıları için.. Seyircileri selamlayamadığım için üzgünüm. Benim için hepsinden özür dile.. Bedensel bir kayboluş değil bu.. Sadece ruhumu gönderiyorum 'uçmağa'..

Benim için ağlayabileceklerin sayısını çok iyi biliyorum.. Bir elimin parmaklarını doldurmuyorlar..

Sevdalarımın şahidi Tanrı.. onlara iyi bak ruhsuzluğumda. Anlamasınlar aralarında sadece etten kemikten bir beden olarak var olacağımı.. fark etmesinler acılarımı...Anneme iyi bak.. Senelerdir dudaklarımdan dökülen ama kabul etmediğin duaların yerine say bu sefer.. Sana borcum var biliyorum.. Hepsini peşin ödeyeceğim..! !

En acısı nedir biliyormusun sevgili.. Giderken bile kendim için bir şey isteyemedim.. Bazıları hayatı kendileri için yaşarken... Gördüm ki.. ömrümün büyük bir kısmı başkaları için yaşamakla geçmiş..

Takdiri ilahi.. çizilen yoldan gitmekten başka seçeneğimde yok zaten.. Bu alemde bir yerdesin.. Adını bilmiyorum.. yüzünü hiç görmedim.. Affet beni.. mücadeleden erken vazgeçtiğim için.. Labirentlerde kaybolduğum içinde üzgünüm.. Nice denemelerim boşa çıkarken.. hep seni bulmanın ümidindeydim..

Son satırlarımı yazarken.. kendi adıma bir şey isteyebilirmiyim senden ilk ve son kez..

Gözlerimi kapatırken bu gece.. kulağıma adını fısıldar mısın? ..

Ümit ÜNAL

25 MART 2008 - İSTANBUL 13:25

Ümit Ünal

Transparan Aşk..

En transparan aşkların veda mektuplarını astım duvarıma..

Okudum.. bıkmadan defalarca okudum..

Bir günahın dizeleri gibi.. dilime doladım her satırını..

Ve gün geldi..

Çekip giderken yalnızlığıma..

Dilimde hep aynı söz.. hep aynı hece..

Aşk.. ne acı bir günahsın sen..

Aşk.. İstanbul'da bana yasaksın sen..

16/11/2008 13:20

İSTANBUL

Ümit ÜNAL

Ümit Ünal

Uyan Ey Yüreğim..

Satıldın..
Uyan ey yüreğim..
Farkında bile değilsin..
Uyan artık..

Ağlamayı bilmeyen gözlere tutuldun..
Söylemeyi bilmeyen dillere..
Sevmeyi bilmeyen gönüllere
Köle oldun yüreğim..
Uyan Artık..

Atıldın..
Kirlenilmiş bir mendil oldun çoğu zaman..
Parçalanmış bir oyuncak..
Sen Anka kuşu değilsin..
Uyan ey yüreğim..

Unutuldu..
Bak yine biz bize kaldık aynı sigara kokulu odada..
Gözyaşından başka ne kaldı avuçlarımızda?
Gitme ey yüreğim.. Gitme ardından..

Kurşunlandın..
Acımasızca kanatıldın..
Ve altında ezildiğin büyük sevdaların..
Sana şahit bile olmayacak..

Uyan artık.. Uyan..
Bak artık Ela gözlüde yok..
Ne diye bakarsın ardından ey virane?
Yalvarırım uyan..

15/09/2008 23:00
İSTANBUL

Ümit Ünal

Uzak Diyarların Huzuru..

Sus.. hiçbirsey söyleme..
Çok uzak diyarların insanı..
Ruhumun sıcaklığı sendendir bilirim..
Sıkıntılarımin ardından gelen huzurda senindir..
Yüzünü görmediğim..
Sesini duymadığım..
Gözlerine bakmadığım dost..
Hangi kudret o sıcaklığı ruhuma kadar taşır..
Ve hangi 'arzu' dur böylesine huzur veren..
Ümit'sizliğimin mabedinde..
Önünde eğilip ayaklarına kapansam..
Bir ömür sürermi bu huzur deryası..
Sen..
Dudaklarını az önce mühürlediğim..
Bir ömür konuşmasan..
Ben şu an seni..
Yüreğinden dinledim..

.....

07/11/2008 10:24
İSTANBUL

ÜMİT ÜNAL

Sevval'e..

Ümit Ünal

Vatan Sağ Olurmu?

Vatan Sağ Olur mu?

Gülemeyecekken onbeş ayrı ocakta yüzler..
Gerçekten vatan sağ olur mu ?

Hasan Önal'ım sarılamayacaksa anasına..
Göz yaşı dökemeyecekse babası mutluluktan..
Bacıları beyaz tülbeñ sallayamayacaksa ardından..
Gerçekten vatan sağ olur mu ?

Yıldırımlar düşerken Cahit'in ocağına..
Dadaş diyarında alev alev tüterken ocaklar..
Yiğidini omuzlarken kara yüzlü Anadolu insanı..
Gerçekten vatan sağ olur mu ?

Atılırken kurşunlara koşarcasına Selçuk..
'Can' veririm diye düşünmeden..
Siz paşa koltuklarında otururken beyler..
Gerçekten Vatan sağ olur mu ?

Attığınız boş nutukları duyuyor mu Hasan'ım..
Tatillerinde orak sallayamazken tarlasında..
Kana kana içemezken anasının tuzlu ayranından..
Gerçekten vatan sağ olur mu ?

Egemen'lik kaybolmasın derken vatan evladı..
Bir YILDIZ kayarken gök yüzünden bağrımıza..
Ozan'larımız 'ONUR' türküleri çalarken..
Gerçekten vatan sağ olur mu ?

Eserde geçer Rasim'im bu rüzgar..
Sen yüzünü ak tut bugün derken içindeki ses..
Kahpe kurşunların sahipleri at koştururken nefes nefes..
Gerçekten vatan sağ olur mu?

İlhan seslenirken yarenine..
Halil İbrahim sofraları İbrahim'siz kalırken..
Kadehlerinde kan dolu şerefsizler hala yaşıyorken..
Gerçekten vatan sağ olur mu?

El-Emin 'e kavuşmuşken Muhammed..
Davud ardından koşup giderken..
Ramazan'ım bayramını yeni bitirmişken..
Gerçekten vatan sağ olur mu?

Hakkı teslim etmişken hakkını bu toprağa..
Çağlar gelir bir ses Aktütün'den..
Öktay 'ımın gözleri hala parıldarken..
Gerçekten Vatan sağ olur mu?

Siz nutukcu beyler.. siz..
Birbirinizin çamaşırlarını sererken tezgaha..

On beş yiğit daha düştü toprağa..
Bırak ulan Allah aşkına..
Siz cebinize indirdiklerinizi sayarken..

Gerçekten vatan sağ olur mu?

ÜMİT ÜNAL
04/09/2008 22:10
İSTANBUL

Ümit Ünal

Yazmak istiyorum..

Yazmak istiyorum..
Ne olduđu.. kime olduđu çokta önemli değil..
İçinde bulunduğum zamanı anlatmak..
Veya geleceğe küfür etmek doyasıya...

Bu gece istanbul'dan..
Kimseye haber etmeden..
Kaçmak istiyorum..

Kürsülerden dökölmek..
Yollarda saçılmak..
Bozkırlarda vurulmak..
Ağız tadı ile ölmek istiyorum..

03/11/2008 23:35

İSTANBUL

ÜMİT ÜNAL

Ümit Ünal

Yuvarlak Masa

Aslında bu gece..

Hayatıma giren bütün kadınlarım ile aynı masaya oturmuş..

Hepsine tek tek herşeyi anlatıyor olmak isterdim..

Mesela ilk aşkıma.. Neden hiç cesaret edemediğimi..

İlk okulda beraber çekildiğimiz resimlerde onun yanında olabilmek için nasılda çırpındığımı..

Sonrasında.. Altı senemi beraber geçirdiğim kadına dönmek isterdim..

'Gerçekten becerimidir ihanet ' diye sorabilmek yüzüne karşı..

Ardından bir yudum daha alıp kadehimdeki rakıdan..

Hepsi ile geçmişten kalan birşeyleri konuşmak isterdim...

Masadan kalkıp..

Hepinizi sevdim.. Hepinizde beni sevdiniz..

O halde neden şimdi ben yalnızım? diyebilmek isterdim..

Ve en sonunda..

Her zaman yaptığımı yapıp..

Kadehi yere fırlatıp.. bir cigara sarmak isterdim..

Dumanında.. tüm eski sevdalarımı gökyüzüne savurmak..

ÜMİT ÜNAL

İSTANBUL

(09/11/2008 22:45)

Ümit Ünal

Yüzleşememe..

Bu çaresizliğin resmidir..
Doyasıya çek durmadan hayat..
Bakma gözümden akıttığım yaşa..
Aldırış etme kaşlarımın çatılmasına..
Haydi durma.. Alabildiğince al..
Ben bıkmadım acı çektirmenden..
Seni yaşamaya yeminliyim..
Yaşattıklarını önemsemeden..
Ardımda bıraktığım güzellikleri düşünmeden..
Başımı kaldırmadan..
Utancımı gizlemeden yaşamaya yeminliyim..
Belki farkındasın çok defa pes etmeyi düşündüm..
Çok defa denedim vazgeçişleri..
Seni sevindirmeyeceğim..
Gerçekten bir yol çizildiyse benim için
Ayaklarımın altındaki kesikleri önemsemeden..
Koşar adım geçeceğim hayat dediğiniz geçitten..
Bilmeden.. duymadan.. önemsemeden yaşanmadı bu hayat..
Acıları sinemde yaşattım..
Gözlerimdeki nemi silme..
Küfürlerimi duymamazlıktan gel..
Kaybedilen dostların sayını ben unuttum..
Bundan sonra bana kaybettirme...

19/02/2009 19:40
İSTANBUL

ÜMİT ÜNAL

Ümit Ünal